

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ

БОЛНИЯ МОНАХ

chitanka.info

С години той на дървеният одър
лежеше. Но в плътта му помъртвяла
духът бе жив, и погледа му бодър
неземна тиха светлина огряла.

В килията да го споходят сума
дохождаха; и вижда той как спира
на устните им недомълвна дума:
„Нещастника, той още не умира!“

По себе си живота те цениха,
отсъждайки за себе си отсъда...
И гледаше ги той с усмивка тиха,
прозрял в душа им тъмна и оскъда.

И мислено десница той издига,
благоевейно чело да прекръсти —
че, схванати като че ли с верига,
недвижни бяха неговите пръсти.

И няма устни шепнеха молитва:
„О, дай ми, боже, в мъка да живея:
с неволята веднаж започнал битва
да продължа — и не да надделея...“

Ти повели и аз при теб ще дойда.
Но подари ми дни и още мъка
да славя теб в световната несгода,
безног, недвижим, в немоц и несръка.

От мен да чуят твоята възслава,
тез, дете им е своя мисъл чужда —
над скръб и мъка как се възвисява,
комуто е живота висша нужда.

*Те нека бъдат здрави... Во неволя
за мен си ти отсъдил да живея...
Те слаби са в мощта на твойта воля —
аз в немоцта си, боже, силен с нея.“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.